

«Un càstig només punitiu, sense intenció reparadora, no suposa cap progrés»

■ Professor del Departament de Pedagogia de la UdG, Joan Teixidó dirigeix també el curs sobre violència juvenil en entorns educatius que va començar ahir. Una problemàtica cada cop més latent a les escoles.

Albert Soler, Girona

-Tanta violència hi ha que calen cursos per a educadors?

-La violència és una qüestió que està instal·lada a la societat, molt més que anys enrere, només cal veure les notícies cada dia. És per tant una cosa que la gent que es dedica a l'educació ha d'afrontar, i potser fa uns quants anys no tenia tanta importància.

-Què té la societat actual, que promogui més violència.

-Es tot junt. Per exemple en el seu cas, segurament que el periodista d'avui està més pressionat que el d'anys enrere. I aquest fet trascendeix a tota la vida quotidiana: també hi ha més pressió a la família, a l'escola... a tota la societat.

-I el docent s'ho troba a l'escola?

-A l'escola es reflecteix aquesta situació, i el docent ha d'afrontar-la.

-Té prou eines per fer-ho?

-Bé, en el curs plantegem que l'afrontament de la violència es produeix en tres àmbits: la comunitat, el mateix centre i el desenvolupament de competències —o de més seguretat en ell mateix— del docent per afrontar aquestes situacions. El curs es fixa en aquest darrer àmbit.

-Jo em referia sobre tot a que ac-

JOAN TEIXIDÓ. Dirigeix el curs, bàsicament enfocat a docents.

tualment el docent gairebé no pot ni castigar. No afecta això a l'autoritat i facilita la violència?

-No respondré si el docent té ara

més o menys autoritat que abans. El mestre sempre ha tingut la feina de guanyar-se l'ascendent sobre el col·lectiu. Per poder treba-

llar els continguts educatius s'ha de generar aquesta ascendència, el que abans es deia guanyar-se el respecte. És cert que les maneres d'aconseguir-ho són avui diferents que fa un temps, però és clar: què és el que no ha canviat, en aquest temps? L'ascendent és una cosa que es guanya cadascú, i la prova està en que un mateix grup de joves es comporta diferentment davant de diversos educadors. És possible per tant crear aquest respecte o ascendència, si es desenvolupa una competència davant de situacions d'aquest tipus. Ara bé, per fer això cal que l'educador accepti que forma part de la seva feina.

-El càstig no ha de ser-hi mai, o en ocasions és necessari?

-Depèn del que entenguem per càstig. Els premis i els càstigs existeixen en tots els àmbits de la vida. Ara, un càstig únicament punitiu, sense intenció reparadora, no suposa cap progrés. Davant d'una sanció només hi ha la por, i ens deixa limitats. Més que càstig sí o càstig no, hem de pensar quin ús en fem, del càstig.

-A Anglaterra no fa gaire encara hi havia el càstig físic.

-Sí, és clar. I tots sabem que això no ens porta a la solució de cap problema.

-Fins a quin punt els pares són responsables del comportament violent del seu fill a l'escola?

-De pares, com de professors i com de tot, n'hi ha de tot tipus. Quan es pot fer convergir els esforços de pares i de docents cap una línia és fàcil que això afavoreixi la formació del jove. És cert que hi ha docents que es queixen de la manca de col·laboració de pares, però això ens retorna a l'actual societat, molt competitiva: hi ha pares que gairebé no veuen els fills. Possiblement no hauria de ser així, però és una situació que cada vegada passa més. Tot plegat és un conjunt de reptes que ha d'afrontar avui qui es dediqui

a l'educació. No té sentit que diguin si els agrada o no els agrada: forma part de la feina.

-Per tant, hem d'assumir que l'escola serà cada cop més violenta?

-Home, no sóc futuròleg, però penso que els esforços que estem fent a diferents àmbits són per mitigar o reconduir aquesta situació. Segurament que el que fem és encara insuficient, però el fet que docents dediquin una part del seu temps a venir a aquest curs, indica que procuren buscar solucions. I per això sóc optimista.

-També indica que el problema existeix i és greu, no?

-Efectivament, i que no l'ignorem i que l'intentem afrontar. També és cert que si mirem el que està passant aquests dies a París —en un país que molt avançat que nosaltres— ja espanta més, perquè no sembla indicar que la violència alenteixi, sinó que va més. Tot depèn del punt de vista.

-Potser també hi hauria d'haver cursos per als pares?

-És un tema que en les xerrades que fem a AMPAs cada cop es demana més. Això vol dir que la sensibilitat ja hi és.

-Cada cop hi ha més casos de pares agredits pels seus fills.

-Sí, i una de les sessions del curs tracta aquest fenomen, encara que no estigui en l'àmbit educatiu.

-Un fenomen impensable fa un temps?

-Per això deixa que no es tracta d'estigmatitzar l'escola, perquè hem d'entendre que tot el conjunt de la societat és molt diferent de com era fa cinquanta anys.

■ «No només l'escola, sinó tota la societat és molt diferent de fa cinquanta anys»